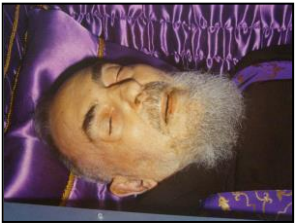

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

25. rész – Pio atya boldoggá avatása

Pio atya holttestét a cellája melletti verandára viszik. A mellette álló négy szerzetes közlőről látja a pietrelcinai kapucinus kezét, lábát és mellkasát. A stigmák eltűntek. Az öt seb teljesen begyógyult, bőrén még forradásnyom sem látszik. Az egyik testvér emlékszik rá, hogy néhány hónappal korábban, 1968 elején látta Pio atya kezén a stigmákat. Padre Pio nyugodt eltávozásának híre gyorsan bejárja a világot. Mindenütt kórusban mondott imák szállnak az ég felé, hogy utolsó útjára kísérjék az elmenőt. Így ért véget eme rendkívüli és igaz ember földi pályafutása, akinek volt ereje és bátorsága Krisztust és Assisi Szent Ferencet követni. Pio atya – akárcsak Isten Szegénykéje – hű maradt Egyházához; megújításán és megtisztításán fáradozott.

„Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztyében” (Gal 6,14). Ezzel a Szent Páltól vett idézettel kezdte meg II. János Pál pápa Pio atya boldoggá avatási szertartását 1999. május 2-án. A Szent Péter tér és a környező utak zsúfolásig megteltek: a világ minden tájáról azért sereglettek ide az emberek, hogy részt vegyenek azon a szertartáson és ünnepségen, amelyre a hívek már több mint harminc esztendeje vártak. Hatalmas kivetítő vásznak segítségével a lateráni Szent János térről is több ezren kísérték figyelemmel a boldoggá avatást. Ezernyi hívó követte az örömtől remegve és meghatottan az eseményeket San Giovanni Rotondóban is, a Szentvedés Enyhítésének Háza előtti téren, valamint a városka templomában, melynek homlokzatát ekkor Pio atya hatalmas arcképe díszítette. A kisvárosban – ahol Pio atya élete nagyobb részét töltötte – évről évre gyarapszik a pietrelcinai barát műve: a gyógyintézmény bővítésén túl hamarosan elkészül az a hatalmas templom, mely alkalmas lesz az idelátogató hívők tömegének befogadására.

A boldoggá avatási szertartás méltóságteljes és mértéktartó volt Rómában és San Giovanni Rotondóban egyaránt. Sokan nagyra értékelték azt a tény, hogy az ünnepségen elhangzó szavak nem engedtek teret az üres retorikai fogásoknak. II. János Pál pápa 1947-ben még papként találkozott először Pio atyával. Később, 1974-ben bíborosként kereste fel San Giovanni Rotondót, majd 1987-ben járt ott ismét, Pio atya születésének századik évfordulója alkalmából. Mindebből kiténik az a szeretet és megbecsülés, melyet a Főpásztor táplált a pietrelcinai szerzetes iránt. A boldoggá avatási szertartás bevezetőjében így emlékezik a Szentatya Pio atyára: „Pietrelcinai Pio atya – akárcsak Pál apostol életének és apostolságának csúcán – erejének, bölcsességének és dicsőségének tekintette Ura keresztyét. Jézus Krisztus iránti izzó szeretetében hasonlónak lett Hozzá abban, hogy áldozatul adta magát a világ üdvösségéért. Annjira buzgón követte a Megfeszített Krisztust, hogy elmondhatta volna: « Krisztussal együtt keresztre vagyok szegezve: élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem » (Gal 2,19). A kegyelmi kincseket, melyekkel Isten bőségesen árasztotta el szüntelen, misztériumával osztotta szét:

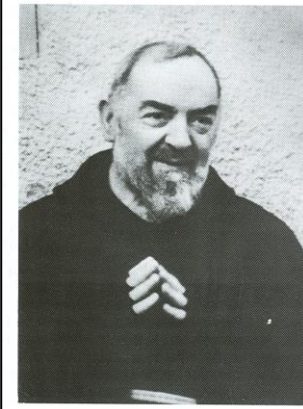
szolgált az őt egyre nagyobb számban felkereső férfiakat és nőket, akik közül megszámlálhatatlanul sokan lelki gyermekeivé lettek.”

A Szentatya a továbbiakban megemlítette, hogy „Pio atya már életében szent hírében állott, és pedig erényeinek, imádságos lelkületének, áldozatának, valamint annak köszönhetően, hogy teljes valójával a lelkek javát szolgált.”

Pio atya halála után egyre szélesebb sugárban bővült tisztelőinek köre, csakhamar túlterjedt Olaszország határain, miként ezt a világ minden részén hozzá folyamodó hívők serege és az ő jegyében működő imacsoportok számbeli gyarapodása tükrözi. II. János Pál pápa ehhez az örömdetes tényhez hozzáfűzte: „Így mutatta meg Isten az Egyháznak, hogy meg akarja dicsőíteni hűséges Szolgáját itt, a földön.” Alig telt el egy kis idő, és a Kapucinus Kisebb Testvérek Rendje megkezdte a boldoggá avatásnak a kánonjogban előírt szükséges előkészületeit. A Szentszék, miután a „Sanctitas Claior motu proprio”-nak megfelelően mindent megvizsgált, 1982. november 29-én megadta az engedélyt: „nihil obstat”.

1997. december 18-án Pio atyát tiszteletre méltóvá (venerabilis) nyilvánították. A boldoggá avatási eljárás lezárása előtt számtalan dokumentumot elemeztek, valamint megvizsgálták azt a csodáját tanúsító vallomás-gyűjteményt, melynek során imádságos közbenjárására egy orvostudományilag gyógyíthatatlannak ítélt betegségben szenvedő asszony visszanyerte egészségét. A vizsgálatok után 1999. május 2-án II. János Pál pápa Rómában Pietrelcinai Pio atyát a boldogok közé emelte; 2002. június 16-án pedig megtörtént szentté avatása. Ünnepe, mennyei születésnapján: szept. 23-án van.

Az isteni Tanító
szívének nincs
kedvesebb törvénye
a gyöngédségnél,
alázatosságnál
és szeretetnél.

„Az a legszebb hitvallás,
mely a sötétségben,
áldozatban,
fájdalomban,
a jó tévedhetetlen akarásának
leghatalmasabb erejében
tör fel ajkadról.
Az az igazi hitvallás,
mely mint a villám,
széttépi lelked árnyait;
mely a vihar villámlásában
felemel és Istenhez vezet téged.”

PIETRELCINAI SZENT PIO, A LELKIATYA – 4. rész

(Madame Katharina Tangari: *Történetek Pio atyáról című könyvéből*)

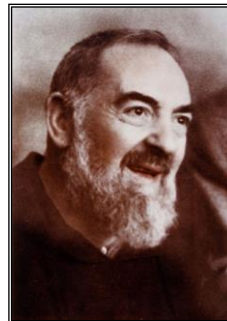
A Pio atyával kötött szövetség elsősorban az imádsággal való egységet jelentette. Bár nem voltak formulái, sem szabályai, sem speciális előírásai, mégis erős és hasznos szövetség volt, amely sokakat tanított meg imádkozni, és sokakban újította meg az imádság iránti odaadást és szeretetet.

Pio atya mindenekelőtt imádkozott; alázatos, kitartó és állhatatos imádságával ragyogó példát állított elénk. Mindennap imáiba foglalt bennünket, és minket is arra ösztönzött, hogy imádkozzunk érte, hogy támogassuk imáinkkal, és egyesítsük azokat az ő imáival. Soha nem fogom elfelejteni buzdító szavait, amelyeket egy számomra különösen nehéz időszakban mondott nekem: - **Válj eggyé az imáimmal!** – Semmi mást nem mondott, de ez a néhány szó is elég volt, és megmutatta a követendő utat. Megfogadtam tanácsát, amely igen értékesnek bizonyult. Imáimat három napon keresztül egyesítettem az ő imáival, és könnyedén legyőztem a korábban leküzdhetetlennek tűnő akadályokat.

A Pio atyával kötött szövetség kétségtelenül sokat segít azon, hogy imáink, - és szívünk kisebb-nagyobb vágyai - meghallgatásra találjanak. Hálásak lehetünk ezért, de nem szabad úgy tekintenünk erre a szövetségre, mintha csak ebből állna. Az egy imaközösséghez tartozók szövetségének csak akkor van értelme, ha ez a szövetség túlmutat az egyes emberek érdekein, és sokak számára hasznos. Minden imaközösség olyan, hatalmas energiával rendelkező erő, amely jobba teheti a világot, csökkentheti az emberi szenvedést, kárpótolhat az emberi hibákért, előmozdíthatja mások megtérését, szent hivatástudatot adhat, békét, valamint spirituális és anyagi jólétet teremthet a lelkek számára.

Az első lépés, amelyet egy ilyen közösség felé teszünk, tulajdonképpen mindig személyes indíttatású. Valójában saját szenvedéseink és gondjaink készítenek arra, hogy segítség után nézzünk. Ezért első imáinkat önmagunkért mondjuk, és eleinte mást nem is látunk, csak saját gondjainkat, amelyektől szeretnénk megszabadulni, és saját problémáinkat, amelyekre megoldást keresünk. És ez így van rendjén. Szerencsések azok, akik az élet kellemetlen helyzeteiben segítségül folyamodhatnak a hithez, és menedéket találnak az imában ahelyett, hogy átadnák magukat a kétségbeesésnek. Így szerencsés, ha a szükség a hit útja felé terel bennünket, és megadja a kezdő lökést ahhoz, hogy imával áthatott életet folytassunk. Ily módon megtapasztalhatjuk az ima hatalmát, és miközben lassanként megoldjuk problémáinkat, egy új rend, egy újfajta jólét jelenik meg életünkben. Vigaszt és örömet jelent, ha imáink meghallgatásra találnak, hitünk erőre kap, és arra ösztönöz bennünket, hogy terjesszük és másoknak is ajánljuk ezt az utat. Ez a kör lépésről lépésre növekedni fog, mert fokozatosan megtanuljuk, hogyan foglaljuk mások szükségéit is imáinkba. Az emberek rövidesen megszűnnek idegennek lenni, és mindenkire testvérként tekintünk, nem lesz olyan távolság, amelyet imával ne tudnánk áthidalni, mert ahol létezik emberi szenvedés, ott imáink is megjelennek.

A Pio atyával kötött szövetség értékes bátorítás és különösen hasznos iskola lehet számunkra ezen az úton.

„A kereszt a szeretet záloga. A kereszt a megbocsátás váltságdíja. Az a szeretet, mely nem a keresztből táplálkozik, szalmaláng, és nem igazi szeretet.”

Padre Pio
3/9.

Padre Pio életének utolsó három napja... - 1968. szeptember 21-22.

A következő nap, szombat volt. A csend, a nyugalom, a szemlélődés és az imádság napja. Padre Pio csak késő délután jelent meg az imakórusban, hálaadás után megáldotta lelki gyermekeit és az imacsoportokat.

Vasárnap, szeptember 22-e, élete utolsó, teljes napja. Tulajdonképpen nem különbözött élete más áldozatos napjától. Legfeljebb annyiban: minden utolsó erejére szüksége volt ahhoz, hogy lelki gyermekeivel s az ő alapította imacsoportokkal találkozhasson. Az isteni Gondviselés bölcs rendelkezése folytán jelen kellett lenniük e napon mindazoknak, s találkozniuk kellett Pio atyával, akik legközelebb álltak lelkeségéhez, akiknek éveken át ő mutatta az utat, melyen haladniuk kellett s amelyet be kellett világítaniuk életükkel, hogy embertársaik nyomdokaikat követve biztos révbe jussanak. Ki is gondolta volna azon a vasárnapon, hogy utolsó napját tölti közelében? – Feltűnően sokan vették körül aznap reggel 5 órakor az oltárt, melyen utolsó szentmiséjét bemutatva. Látszott: utolsó erejét szedte össze, csakhogy még egyszer gyermekeivel legyen, hogy örömet szerezzen, hogy közvetítse a kegyelmet, melyet Isten rábízott, hogy becsülettel és méltóképpen fejezze be küldetését, melyet önzetlenül, szeretettel és soha nem látott önfeláldozással vállalt. Szentmiséje megrázó volt. Mindig teljesen elmerült a Kálvária titkának szemlélésében, sőt átélésében! Az volt, mert azzá lett, azzá lett, mert akarta, mert azért könyörgött kezdettől. Két elsőáldozó kisgyermeket: egy kisfiút és kislányt még megáldoztatott, s mire a szentmise „Amen”-jét elrebegette, - összeroppant. Egy kapucinus testvére közelében állván, az utolsó pillanatban átölelte, a földre zuhanástól megvédvé...Ez volt az ő beteljesedése. Éjfélét újra jelentkeztek légzési zavarai, mindinkább fokozódtak, mire azt kérte, ha a jó Isten az éjjel hazaszólítja, nevében kérjenek bocsánatot szerzetes testvéreitől minden kellemetlenségért, amit nekik okozott. Azt is meghagyta: az előjárók nevében áldják meg még egyszer lelki gyermekeit. Végül gyónni akart. A szentgyónás után megújította szerzetesi fogadalmát, majd haláltusa nélkül, szelíden mint egy gyermek, elszenderült. Egyszer-kétszer még megismételte élete legdrágább szavait: „Jézus, Mária... Jézus, Mária...”

Bár minden kereszténynek e két szó lenne a világ legdrágább szava, s e két legdrágább névvel ajkán hunyná le szemét!!!

(Részlet *Blánár Mihály: A titokzatos karizmatikus című könyvéből.*)